

31993R3603

31.12.1993

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 332/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 3603/93**z dnia 13 grudnia 1993 r.****określające definicje w celu zastosowania zakazów określonych w art. 104 i 104b ust. 1 Traktatu**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 104b ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

we współpracy z Parlamentem Europejskim ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

artykuł 104 i 104b ust. 1 Traktatu są bezpośrednio stosowane; terminy występujące w art. 104 i 104b ust. 1 można w miarę potrzeb skonkretyzować;

terminy „pożyczki na pokrycie deficytu” oraz „inne rodzaje udogodnień kredytowych” zastosowane w art. 104 Traktatu powinny zostać zdefiniowane, zwłaszcza w odniesieniu do traktowania roszczeń istniejących od dnia 1 stycznia 1994 r.;

jest pożądane, aby krajowe banki centralne biorące udział w trzecim etapie Unii Gospodarczej i Walutowej przystępowały do tej Unii z bilansami zawierającymi roszczenia przenaszalne w warunkach rynkowych, zwłaszcza aby polityce walutowej Europejskiego Systemu Banków Centralnych nadać wymaganą elastyczność i aby umożliwić rozdysponowanie wśród centralnych banków krajowych uczestniczących w unii walutowej ich standardowych wkładów do dochodu walutowego;

banki centralne, które po dniu 1 stycznia 1994 r. posiadają nieprzenaszalne roszczenia przeciwko sektorowi publicznemu lub podlegają warunkom, które nie są warunkami rynkowymi, powinny zostać upoważnione do konwersji tych roszczeń na przenaszalne papiery wartościowe o stałych terminach płatności w warunkach rynkowych;

ust. 11 protokołu w sprawie niektórych przepisów odnoszących się do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przewiduje, że rząd Zjednoczonego Królestwa

może zachować udogodnienie „środków i metod”, jakim dysponuje w Banku Anglii, dopóki Zjednoczone Królestwo nie przejdzie do etapu trzeciego; właściwe jest, gdyby Zjednoczone Królestwo przeszło do etapu trzeciego Unii Gospodarczej i Walutowej, dodanie klauzuli o zamianie tego udogodnienia na możliwy do sprzedaży na rynku dług o stałym terminie płatności, na warunkach rynkowych;

Protokół dotyczący Portugalii stanowi, że „niniejszym upoważnia się Portugalię do zachowania udogodnienia przyznanego Autonomicznym Regionom Azorów i Madery, aby mogły korzystać z bezprocentowego udogodnienia kredytowego w Banco de Portugal na warunkach ustalonych przez prawo portugalskie”; oraz że „Portugalia zobowiązuje się dokonać wszelkich starań na rzecz zaniechania wyżej wspomnianego udogodnienia tak szybko jak to możliwe”;

Państwa Członkowskie powinny podjąć właściwe środki, aby zapewnić skuteczne i pełne stosowanie zakazów wymienionych w art. 104 Traktatu; zwłaszcza zakupy poczynione na rynkach wtórnych nie powinny być wykorzystywane na rzecz obchodzenia celu stawianego przez ten artykuł;

w granicach ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu dokonywanie przez bank centralny jednego Państwa Członkowskiego bezpośrednich zakupów papierów dłużnych zbywalnych na rynku wyemitowanych przez sektor publiczny innego Państwa Członkowskiego nie przyczynia się do osłony sektora publicznego przed dyscypliną mechanizmów rynku, gdy tego typu zakupów dokonuje się jedynie w celu zarządzania rezerwami walut obcych;

bez względu na rolę przypisaną Komisji zgodnie z art. 169 Traktatu to Europejski Instytut Walutowy, a następnie Europejski Bank Centralny mają zapewnić, zgodnie z art. 109f ust. 9 i 180 Traktatu, by krajowe banki centralne przestrzegały zobowiązań określonych Traktatem;

kredyty jednodniowe banków centralnych mogą wspomagać płynne operacje systemów płatności; dlatego kredyty jednodniowe w sektorze publicznym są zgodne z celem wytyczonym

⁽¹⁾ Dz.U. C 324 z 1.12.1993,

str. 5; oraz Dz.U. C 340 z 17.12.1993, str. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 329 z 6.12.1993 oraz decyzja z dnia 2 grudnia 1993 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

przez art. 104 Traktatu, o ile nie umożliwi się przeniesienia ich na następny dzień;

nie powinno się utrudniać bankom centralnym pełnienia funkcji agenta fiskalnego; nawet jeśli dokonywany przez banki centralne clearing czeków wystawionych przez osoby trzecie na rachunek sektora publicznego może niekiedy prowadzić do zaciągnięcia kredytu, nie powinno się uważać, że art. 104 Traktatu zakazuje prowadzenia tego typu operacji, chyba że przynoszą one w rezultacie kredyt sektorowi publicznemu;

przechowywanie przez banki centralne monet wyemitowanych przez sektor publiczny i zapisanych na dobro sektora publicznego stanowi bezprocentową formę kredytu dla sektora publicznego; jednakże gdy chodzi jedynie o niewielkie ilości, praktyka ta nie kłóci się z zasadą art. 104 Traktatu; dlatego z uwagi na trudności, które mogłyby wynikać z całkowitego zakazu tej formy kredytu, zezwala się na nią w granicach określonych przez niniejsze rozporządzenie;

Republika Federalna Niemiec po zjednoczeniu ma szczególne trudności w przestrzeganiu limitów nałożonych na tego typu aktywa; w takich okolicznościach właściwe jest wyrażenie zgody na podwyższenie limitu procentowego na czas ograniczony;

finansowanie przez banki centralne zobowiązań obciążających sektor publiczny, wobec Międzynarodowego Funduszu Walutowego, lub wynikających z wdrożenia instrumentu średniookresowej pomocy finansowej, powołanego w ramach Wspólnoty, przynosi rezultaty w postaci roszczeń zagranicznych, które mają wszelkie atrybuty aktywów rezerwowych; dlatego właściwe jest udzielenie zgody na nie;

przedsiębiorstwa publiczne są objęte zakazem w art. 104 i 104b ust. 1; są one zdefiniowane w dyrektywie Komisji 80/723/EWG z dnia 25 czerwca 1980 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi ⁽¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Do celów art. 104 Traktatu:

- a) „pożyczki na pokrycie deficytu” oznaczają przekazanie funduszy do sektora publicznego, które skutkuje lub może skutkować saldem debetowym;
- b) „inne rodzaje udogodnień kredytowych” oznaczają:
 - i) jakiegokolwiek roszczenie wobec sektora publicznego, istniejące dnia 1 stycznia 1994 r., z wyjątkiem roszczeń o stałych terminach płatności nabytych przed tą datą,

ii) wszelkie finansowanie zobowiązań sektora publicznego wobec osób trzecich,

iii) bez uszczerbku dla art. 104 ust. 2 Traktatu każda transakcja z sektorem publicznym, która prowadzi lub może doprowadzić do roszczenia zgłoszonego wobec tego sektora.

2. Za „papiery dłużne” w rozumieniu art. 104 Traktatu nie uważa się: papierów wartościowych nabytych od sektora publicznego z zamiarem dokonania konwersji na zbywalne papiery wartościowe o stałych terminach płatności w warunkach rynkowych dotyczących:

- roszczeń o stałych terminach płatności nabytych przed dniem 1 stycznia 1994 r., które nie są zbywalne, lub nie są zbywalne w warunkach rynkowych, o ile termin płatności papierów wartościowych nie następuje po terminie płatności wspomnianych wyżej roszczeń;
- sumy udogodnień „środków i metod”, jakie rząd Zjednoczonego Królestwa zachował w Banku Anglii do daty przejścia przez Zjednoczone Królestwo do trzeciego etapu Unii Gospodarczej i Walutowej, o ile to nastąpi.

Artykuł 2

1. W czasie drugiego etapu Unii Gospodarczej i Walutowej zakupy zbywalnych instrumentów długu emitowanych przez inne Państwo Członkowskie dokonywane przez krajowy bank centralny jednego Państwa Członkowskiego nie będą uważane za zakupy bezpośrednie w rozumieniu art. 104 Traktatu, chyba że tego typu zakupów dokonuje się wyłącznie w celu zarządzania rezerwami obcych walut.

2. W czasie trzeciego etapu Unii Gospodarczej i Walutowej nie będzie się traktowało jako zakupy bezpośrednie w rozumieniu art. 104 Traktatu następujących zakupów dokonywanych w wyłącznym celu zarządzania rezerwami walut obcych:

- zakupów dokonywanych przez bank centralny nieuczestniczącego w trzecim etapie UGW Państwa Członkowskiego w sektorze publicznym innego Państwa Członkowskiego zbywalnych instrumentów długu tego ostatniego,
- zakupów dokonywanych przez Europejski Bank Centralny lub krajowy bank centralny uczestniczącego w trzecim etapie UGW Państwa Członkowskiego w sektorze publicznym Państwa Członkowskiego nieuczestniczącego w trzecim etapie zbywalnych papierów dłużnych tego ostatniego.

Artykuł 3

Do celów niniejszego rozporządzenia „sektor publiczny” oznacza instytucje lub organy wspólnotowe, rządy centralne, regionalne, lokalne lub inne władze publiczne, inne organy podlegające prawu publicznemu lub przedsiębiorstwom publicznym Państw Członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 195 z 29.7.1980, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/84/EWG (Dz.U. L 254 z 12.10.1993, str. 16).

„Krajowe banki centralne” oznaczają banki centralne Państw Członkowskich i Instytut Walutowy Luksemburga.

Artykuł 4

Kredyty jednodniowe, jakich Europejski Bank Centralny lub banki krajowe udzielają sektorowi publicznemu, nie będą uważane za udogodnienia kredytowe w rozumieniu art. 104 Traktatu, o ile zostaną one ograniczone do jednego dnia, bez możliwości ich przedłużenia.

Artykuł 5

W wypadku gdy Europejski Bank Centralny lub krajowe banki centralne otrzymują od sektora publicznego do inkasa czeki wystawione przez osoby trzecie i zapisują je na dobro rachunku sektora publicznego, zanim bank akceptant został nimi obciążony, takiej operacji nie będzie się traktować jako udogodnienia kredytowego w rozumieniu art. 104 Traktatu, jeśli stały okres odpowiadający normalnemu okresowi inkasa czeków przez bank centralny rzeczzonego Państwa Członkowskiego upłynął od momentu otrzymania czeku, a cheki jeszcze niezainkasowane są czymś wyjątkowym, opiewającym na niewielkie sumy i w krótkim okresie uśredniają się.

Artykuł 6

Przechowywanie przez Europejski Bank Centralny lub krajowe banki centralne monet wyemitowanych przez sektor publiczny i zapisanych na dobro sektora publicznego nie będzie traktowane jako udogodnienie kredytowe w rozumieniu art. 104 Traktatu tam, gdzie liczba tych aktywów pozostaje na poziomie poniżej 10 % monet znajdujących się w obiegu.

Do dnia 31 grudnia 1996 r. wielkość ta będzie wynosić dla Niemiec 15 %.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 grudnia 1993 r.

Artykuł 7

Finansowanie przez Europejski Bank Centralny lub krajowe banki centralne zobowiązań sektora publicznego wobec Międzynarodowego Funduszu Walutowego lub zobowiązań wynikłych z wdrożenia instrumentu średniookresowej pomocy finansowej ustanowionego rozporządzeniem (EWG) nr 1969/88 ⁽¹⁾ nie będzie traktowane jako udogodnienie kredytowe w rozumieniu art. 104 Traktatu.

Artykuł 8

1. Na potrzeby art. 104 i 104b ust. 1 Traktatu „przedsiębiorstwo publiczne” definiuje się jako jakiekolwiek przedsiębiorstwo, na które państwo lub inne władze regionalne czy lokalne mogą bezpośrednio lub pośrednio wywierać wpływ dominujący z racji swej własności przedsiębiorstwa, udziału kapitałowego w nim lub rządzących nim zasad.

Zakłada się rolę dominującą władz publicznych, gdy władze te bezpośrednio lub pośrednio:

- a) są w posiadaniu większej części subskrybowanego kapitału przedsiębiorstw;
- b) kontrolują większość głosów związanych z akcjami wyemitowanymi przez przedsiębiorstwo; lub
- c) są w stanie nominować ponad połowę członków administracyjnego, kierowniczego lub nadzorczego organu przedsiębiorstwa.

2. Do celów art. 104 i 104b ust. 1 Traktatu, Europejski Bank Centralny i krajowe banki centralne nie tworzą części sektora publicznego.

Artykuł 9

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1994 r.

W imieniu Rady
Ph. MAYSTADT
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1969/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. ustanawiające instrument średniookresowej pomocy finansowej dla bilansów płatniczych Państw Członkowskich (Dz.U. L 178 z 8.7.1988, str. 1).